

novení §u 2 všeobecných pojišťovacích podmínek, že pro posouzení pojišťovacího poměru jsou jediné směrodatnými tyto podmínky a pojistníkův návrh, tvrdí dovolatelka marně, že v nepatrných případech je obvyklým, ujednati smíry bez pojistníkova souhlasu. Za tohoto stavu věci je lhostejno, zdali dovolatelka škodu, tvrzenou správou Č-ova panství uznala anebo jen vzhledem k riziku sporu ujednala smír co do částky 3.000 Kč a lhostejno, že se v tomto sporu nejedná přímo o případ, který má na mysli § 128 poj. ř.

Jinak má se věc, pokud jde o žalobní důvod ve smyslu §u 1037 obč. zák. Odvolací soud zamítl žalobu, jelikož dovolatelka k ujednání sporného smíru žalovaným nebyla zmocněna, jelikož se o toto zmocnění neucházela a jelikož její jednání bez příkazu nebylo nutným. S tímto názorem nelze souhlasiti. Jelikož nejde o jednání bez příkazu ve smyslu §u 1036 obč. zák., nelze jako předpoklad žalobního nároku žádati, že toto jednání bylo nutným. Podle §u 1037 obč. zák. nevadí tomuto nároku ani okolnost, že jednatel bez příkazu neměl souhlasu osoby, v jejíž prospěch bylo jednáno, a že se o tento souhlas neucházel, stačí, když jednatel bez příkazu prokáže, že jednání předsevzal k jasnému a převládajícímu prospěchu druhého. Že dovolatelka svémocně obstarala cizí záležitost, vyplývá již z toho, že jde o část škody, která pojistkou není kryta. Nižší soudy zodpověděly otázku, zdali sporný smír byl ujednan k jasnému a převládajícímu prospěchu žalovaného pouze na základě obsahu trestních spisů a to soud první stolice kladně a odvolací soud záporně. Dovolací soud považuje tento úsudek nižších soudů za předčasný a má za to, že při řešení této otázky nelze se obejít bez provedení dalších důkazů nabízených v tomto směru oběma stranami. Právem uplatňuje dovolatelka v tomto směru vadu odvolacího řízení ve smyslu čís. 2 §u 503 c. ř. s., jelikož důkazy jí nabízené nebyly provedeny.

Čís. 6909.

Žaloba podle §u 37 ex. ř. jest přípustna též proti exekuci na peněžitě pohledávky.

(Rozh. ze dne 16. března 1927, Rv II 119/27.)

Žalobce domáhal se nepřipustnosti exekuce, vedené žalovaným na peněžitou pohledávku, tvrdě, že nabyl pohledávky od dlužníka postupem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka je názoru, že odvolací soud neprávem řešil kladně otázku, zda lze pohledávky vůbec vybavovati. Leč otázka ta byla řešena správně. § 37 ex. ř. všeobecně uvádí, že lze vznést odpor proti exekuci, tvrdí-li osoba třetí, že ku předmětu exekucí dotčenému, k jeho

části, nebo k jednotlivým předmětům příslušenství nemovitosti má právo, které by nepřipouštělo výkonu exekuce. Zákon se tu zmiňuje toliko všeobecně o předmětu, exekucí dotčeném. Jaké věci však mohou býti exekucí dotčeny, neuvádí zákon v §u 37 ex. ř., nýbrž v §§ 249 až 345 ex. ř. a v §u 290 ex. ř. výslovně jedná o exekuci na peněžité pohledávky. Nelze tedy pochybovati, že lze peněžité pohledávky exekucí dotčené i vybavovati. Není správným ani názor dovolatelčin, že nebylo žalobě vyhověti proto, poněvadž byla zabavená pohledávka příkázána k vybrání »bez újmy práv, třetími osobami snad dříve nabytých«. Tento dodatek exekučního usnesení vyslovuje pouze všeobecnou zásadu, že jsou práva, nabytá snad dříve třetími osobami chráněna, zůstávají však třetí osobě, by prokázala, že takových práv dříve skutečně nabyta, chce-li, aby exekucí dotčený předmět byl z exekuce vyňat a nebylo-li právo jeho uznáno. Ježto dovolatelka neuznala právo žalobce, ba do sporu se pustila a namítala, že se nestal postup pohledávky dlužníkem žalobci, bylo o tom sporně jednati a rozhodnouti.

Čís. 6910.

Ujednáním v předválečné době, že dlužník zaplatí věřiteli zápůjčku v markách ve zlatě (in Gold), nebylo smluveno zaplacení zápůjčky ve zlatě, t. j. zlatým kovem, nýbrž bylo jím dáno vzhledem k době ujednání a vůli stran pouze na jevo, že strany nepomýšlely na skutečné zaplacení ve zlatě, nýbrž jen v téže měně, v jaké byla poskytnuta.

Byl-li předmětem zápůjčky peněz říšské měny německé v době uzavření zápůjčky (před válkou), nebyl dlužník povinen v čase, kdy ještě platila říšská měna německá, platiti více nežli dlužný peněz v této měně bez ohledu na její vnitřní hodnotu.

(Rozh. ze dne 17. března 1927, R I 183/27.)

Úmlouvou ze dne 20. listopadu 1896 a 4. prosince 1896 zavázal se Julius Sch. poskytnouti městské obci v Karlových Varech zápůjčku ve výši 1 milionu marek ve zlatě a valutu půjčky jí vyplatiti ve třech splátkách. Touže smlouvou zavázala se městská obec Karlovy Vary tuto zápůjčku přijmouti, jí 4% ročně zúrokovati a zapůjčený peněz dne 31. prosince 1901 věřiteli nebo jeho právním nástupcům loco Vratislav ve zlatě zaplatiti. Dodatkovou úmlouvou ze dne 24. prosince 1901 bylo vyplacení zápůjčky 1,000.000 marek říšskoněmecké měny potvrzeno a ujednáno, že tato zapůjčená částka bude městské obci ponechána také ještě dále po 31. prosinci 1901 jako zápůjčka, že tato dlužná zápůjčka 1,000.000 M bude počínaje dnem 1. ledna 1902 zúrokována 4½%, že každá strana má kdykoliv právo púlletní výpovědi smlouvy o zápůjčce a že veškerých ustanovení smlouvy ze dne 20. listopadu 1896 a 4. prosince 1896 má se také v budoucnosti ohledně zapůjčené částky použiti. Pohledávka Julia Sch-a byla pak postoupena, posléze žalující společnosti s r. o. V roce 1922 městská obec Karlovy Vary pohledávku vypověděla a slo-